

Un Parlament autista i finolis

written by Jaume Gras i Bartrolí | 7 d'agost de 2024

Està ben clar que el Parlament del Polvorí de la Ciutadella no serveix per gran cosa més que per justificar l'estructura extractiva de l'autonomia catalana. L'extracció dels espanyols, els 22.000 milions d'euros de rigor, i la dels autonomistes. Per col·laborar amb Espanya cal anar ben farts i això certament s'està complint.

De què serveix sinó aquesta cambra de debat que hauria de prendre el pols de la societat catalana? Sobre el paper és la institució que hauria d'auscultar el país per saber quins problemes té i com s'han de resoldre. Per discutir com es pot millorar el país. Sembla una mica innocent aquest pressupòsit, però hauria de ser així i aquest és el patró. Una caixa de resso social.

Per a què serveix en realitat? Per res. Aquests agraciats de la democràcia borbònica només parlen dels seus negocis particulars i s'intercanvien diputats, si cal, per mantenir i incrementar regalies entre els del pinyol del processisme com hem vist entre la CUP i els amics del 155. Aquí tot val quan es tracta de tripijocs i de diners de la colla del porró.

I el país? Cap problema. El país va com una seda. Quatre comunicats de bon rotllo i bons desitjos i endavant. No patiu.

No hi ha dia que les xarxes socials i una part de la premsa –molt petita– no ens faci arribar imatges sorprenents de la cultura violenta, violentíssima, del nou lumpen que s'arrossega i escampa la seva immundícia social pels carrers de les grans ciutats catalanes. El senyor Elena? Els portaveus dels partits? Ningú en sap res. Ningú en vol saber res davant d'una realitat descarnada que ens fa estar més a prop de Gotham City que de Viena o Copenhaguen, que deien el senyor

Mas. Més a prop de Caracas ara que del Salvador. Ningú en vol dir res i qui aixeca el dit és un feixista pim-pam, o no és prou elegant per com ho diu, o no encaixa amb el reglament o no ho fa amb les paraules adequades per les orelles de ses senyories. Quins límits verbals ha de tenir un parlament democràtic quan es parlen de les coses relacionades amb la realitat del país? Quina broma de país imaginari és aquest que ens han organitzat els autonomistes del 78 per viure la seva pau i prosperitat? Això era l'oasi.

La violència no és una percepció perquè les imatges són tan eloqüents com ho eren les del 1r d'octubre de 2017 tot i que els dels 155 les volien ignorar. Catanes, navalles, pals, abusos, manca de civisme, robatoris... No és cap percepció que cada dia –excepte al gran NO-DO regional– apareguin documents gràfics irrefutables i a tot arreu, episodis inaudits com ho són els grups de joves, i no tan joves, barallant-se amb pistoles, catanes o metralladores com fou el cas de Girona.

Aquestes no són notícies *fake* com els establerts, des de les poltrones de cinisme més recalcitrant, encara pretenen desqualificar. Tancarien les xarxes si fos a les seves mans perquè els hi esguerra el discurs fal·laç i *franciscà*. És tan cert com ho era que la violència policial, ara amnistiada, fou la protagonista de la històrica diada de l'octubre del 17.

Per a molts mitjans mestretites això que afecta tan directament la santa convivència que ells tan en parlen, només és notícia quan entra dins del criteri *woke* predominant i es pot embolicar d'un determinat discurs. Parlar de delinqüència desbocada, d'inseguretat, de reincidència, és perillós perquè és el tema dels fatxes o és política de baixa estofa. No toca, que deia el virrei.

L'alta política és fer creure que tota la comèdia de les negociacions per repartir quotes econòmiques i de poder regional representa la negociació **p o l í t i c a** del segle, o destacar que en el galliner que s'ha convertit ER una diputada

discrepi per fer veure que en aquest partit hi ha debat. Debat profund i discrepància democràtica. Barruts. També n'hi havia a la Romania de Ceausescu, de discrepància.

Algú s'hauria de tornar a plantejar de moure de lloc l'edifici del parlament borbònic i autonòmic perquè on és ara deu rebre encara massa vibracions negatives dels repressors borbònics que l'ocupaven fa dos-cents anys, una circumstància que, com podem comprovar, deu afectar i encongir l'ànima i la ment de ses senyories.

Fa gràcia que mentre aquests salvatges es barallen amb catanes pels carrers, a plena llum del dia, el Parlament censuri una diputada, tan electe com el senyor Carles Puigdemont, perquè no parla amb el to adequat quan ho fa, per exemple, de la política de l'aigua que prioritza i castiga a segons qui i beneficia a altres que potser ni s'ho mereixen i haurien de ser un exemple com tothom.

El Parlament de la Ciutadella és una caixa buida perquè viu en un altre món i amb aquesta impostura fàtua l'han convertit amb una escola de monges franquista on les nenes no podien escoltar segons què per pudor. Quina idea tenen del debat parlamentari entre adults aquests nous cacics disfressats de refinats.

Jo entenc que després de quaranta-cinc anys de convertir les sessions en un Versalles permanent ara es comencin a escandalitzar quan algú posa el dit a la nafra sense contemplacions. Durant quaranta anys només les jornades del 6 i 7 de setembre i l'estirabot involuntari del 3% de Pasqual Maragall que va tocar el moll de l'os del negociat general han alterat les representacions de l'oasi.

Un Parlament que no es veu en cor de parlar obertament dels problemes més incipients, com és la mala política de l'aigua, o de l'inquietant protagonisme del lumpen a la ciutat hauria de plegar veles perquè no serveix de res.

Després del 1r d'octubre i del gloriós "Amo España" del senyor Jonqueres ja ho veiem tot més clar. No cal que ens vinguin en encantaments. Cal desactivar l'autonomia i ser conscients que aquesta teranyina d'artefactes institucionals de naturalesa borbònica i de partits no caurà sola fruit de la *màgia Borràs* o cridant quatre consignes. Hauríem de saber, i estar-ne convençuts i deixar el sentimentalisme a banda, que aquesta trama del 78 és el primer i principal entrebanc que ens impedeix avançar cap a la llibertat. Ens fa nosa.

Totes aquestes ONG que viuen de l'autonomia i d'aquesta mentida, com *Òmnium lluïtes compartides* i l'ANC, si fossin franques i lliures haurien d'orientar tota la seva energia cap a una única direcció. Una direcció que no és altra que la de blocar l'entramat autonòmic. Hem tornat als anys 70 i per fer-ho cal ser-ne conseqüents. El Parlament i l'*exdiputación Provincial* de la plaça de Sant Jaume són la primera trinxera.

Està clar que cap d'aquestes organitzacions ho faran per què tant una com l'altra són fruit i un empelt de la mateixa mentida i d'una estructura establerta que malda bàsicament per mantenir els seus privilegis. Ni un pas enrere, diuen.